

Hi ha qui es lleva amb el peu esquerre, i després hi ha el doctor Jordi Jiménez, que cada matí salta del llit amb ganes de posar-se la bata i atendre els seus pacients. Metge de família al CAP de Valldoreix, fa gairebé dues dècades que acompanya pacients amb una combinació infal·lible de professionalitat i proximitat. Tant és així, que els seus companys li han rebut un premi: el reconeixement a l'excel·lència professional pel Col·legi de Metges. Però, lluny de posar-se medalles, ell ho té clar: el millor reconeixement és continuar fent el que li agrada cada dia.

Entrevista i fotografia: Júlia Ventura

Jordi, moltes felicitats pel reconeixement que has rebut per part del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona a l'excel·lència professional. Et consideres un metge excel·lent?

Moltes gràcies! Jo crec que soc un bon metge i que puc arribar a ser referent per a altres companys, però crec que això és per vell (riu)

Has rebut moltes felicitacions?

Deixa'm que ho digui, a qui li fa il·lusió de veritat és a la meva mare. Està encantada i supercontenta de poder dir que el seu fill li han fet aquest reconeixement.

I tu, estàs content?

Fa molta il·lusió perquè tu no te l'esperes. És a dir, no et postules pel premi, sinó que són els teus propis companys que et presenten com a candidat, sense que tu ho sàpigues. I després el Col·legi de Metges t'ho notifica. Quan vaig rebre el correu que deia *Premi a l'excel·lència*, vaig pensar "això és un spam, no ho obris, no siguis cas que...". A la cerimònia em va fer il·lusió trobar-me altres companys de Sant Cugat, que també els havien reconegut, i la presència de l'alcalde de Sant Cugat, Josep Maria, gràcies per acompanyar-nos!

Anem al principi, com t'arriba tot això de ser metge?

Mira, a la meua família no hi ha metges. Per tant, si hagués fet cas al que necessitàvem a casa, jo hauria de ser enginyer tèxtil. Però, quan era petit, acompanyava el pare, la mare i els avis a visitar-se amb el metge de capçalera de la família, el doctor Josep Musté Oller, a Santa Maria de Palautordera. I sempre deia "jo vull ser com el doctor Musté". Crec que ell va posar el germen de la medicina en el meu cap i vaig lluitar per ser metge.

Tenies clar que volies fer l'especialitat de metge de família?

Sí, tot i que durant la carrera em vaig plantejar també la geriatría. Però per una qüestió purament d'atzar, quan vaig aprovar el MIR l'any 90 hi havia només dues places

de geriatría i amb el meu número ja estaven donades. Per tant, va ser fàcil escollir: o metge de família o metge de família, que era l'equivalent al metge de poble que jo havia somiat sempre. A mi el que m'hagués agradat és aquella idea bucòlica: Land Rover, 50 pobles al Pirineu i anar poblet per poblet visitant la gent.

Que t'agrada de ser metge de família?

A mi m'agrada el contacte amb la gent, conèixer les persones, la seva família o metge de família, que era nostra especialitat es diu Medicina Familiar i Comunitària. Crec que tenim l'especialitat més bonica, la que acompanya més la gent. A mi m'encanta la meua feina. Cada dia quan em llevo al matí, vinc content a la consulta i dic "va, som-hi".

Creus que t'assemblem al doctor Musté?

No, no, no li arribo ni a la sola de les sabates. El Doctor Musté era un humanista, era un senyor super-estudiós, intel·ligent, havia viatjat molt. Mai seré tan bo com ell, ni com els professors que vaig tenir durant la carrera. Intento fer-ho el millor possible, però em queda molt recorregut per aprendre.

Estem fent aquesta entrevista a la teua consulta, al CAP de Valldoreix. És com casa teua, no?

Fa pràcticament gairebé 18 anys que és casa meua. Vaig arribar aquí el març de l'any 2006. Jo era director a Olesa de Montserrat i dins d'una reestructuració que va fer Mútua Terrassa, em van proposar venir a dirigir el centre. Vaig ser director i metge alhora, mai he deixat de visitar, fins al 2014. El 2015 em van proposar dirigir, Aptima Centre Clínic, que és la unitat de Medicina Privada de Mútua Terrassa, i des d'aleshores ho continuo compaginant amb la consulta del CAP de Valldoreix.

I com són els pacients de Valldoreix?

Són uns pacients meravellosos!

Que has de dir, no?

Pobre de mi, si dic el contrari (riu). No, però la veritat, són gent meravellosa, educada i molt agrada. A

més, com que estan ben preparats i s'informen, a vegades et posen en situacions complexes, sobretot amb patologies que no són molt freqüents. Però això m'obliga a continuar treballant per aprendre més. La veritat és que estic encantat amb els pacients que tinc. No tinc cap queixa. No sé si ells tenen queixa de mi o no... Ho haurien de respondre ells!

Un pacient teu m'ha dit: "és un metge, com els d'abans, se'n recorda de tot!"

Et podria dir que dels pacients que veig sovint, recordo noms-cognoms, telèfons no perquè des que tenim els mobils hem perdut la capacitat de memoritzar, però sí que recordo la principal patologia que tenen i el que prenen. Amb alguns pacients, a més a més, ens uneix una relació d'amistat. Això és bo, però també és dolent, perquè quan ho passes malament. També et dona perquè al final tots hem de marxar, moltes alegries, jo encara porto en el meu maleter la primera felicitació de Nadal que em va fer una família. Només hi posa "gràcies, doctor". Però és així de simple, l'agraïment. Em recorda que estic per servir i per tenir cura de la gent.

Treballes a la sanitat pública i a la privada. És positiu que coexisteixin?

La sanitat pública i la sanitat privada són sanitat igual. La sanitat pública com que és universal té recursos limitats, i per tant hi ha llistes d'espera. Tots paguem dels nostres impostos la sanitat pública: la despesa mitjana a Espanya és de 1.900 euros per persona. A més a més, hi ha persones que s'ho poden permetre, fan un sobreforç i paguen un extra per poder tenir una accessibilitat millor. Sense la sanitat privada, la pública entraria en col·lapse. Per tant, ambdues són complementàries.

Objectiu professional de futur?

Jo el que tinc ganes de llevar-me cada dia content i pensar "ostres, el que faig té una utilitat". El dia que no senti això i que no em faci feliç fer de metge, aquell dia ho deixaré. L'objectiu: no perdre la il·lusió. ■